

עלי קפנה

ישראל - פרוטקציה!

ביום הרביעי הגיש משרד-האוצר לוועדת-הכספים של הכנסת בקשה שהוגדרה על-ידי חברי-הכנסת רון תיכון כ"תמונה".

הבקשה התייחסה לפריז מוקדם של מילות-מרצון לחברת ישר-אלקטרה. רון תיכון, סיפר לי חברי-הוועדה, הריח שהעסק תמוה, והתחיל לשאול שאלות מביכות. "אטיאט, יצא המרצע מהשק; פתק, שהועבר לתיכון כמהלך הישיבה, והמצוי אצלו עד עצם היום הזה (אמרת לי מומן שאני שומר פתקים; את כולמם) הבהיר שבקי-האוצר הוא טובה אישית לחי-כריהכנסת אלי קולאס (ליברלי, גם הוא). השמועות בוועדה אמרו שבעל-החברה הוא חבר אישי של קולאס, סיפר לי אחד מחברי-הוועדה, חבד אחר אמר: "אילו היתה החברה מצהירה בכיור על קשייה, אולי היינו עוזרים לה. יש אפילו תקנה, שעל פיה ניתן לפרות כפריון מוקדם מילות מרצון למפעלים הנמצאים בקשיים. אולם בצורה החשודה שהעניין הובא — זה הריח מפרוטקציה!"

בקשת האוצר אכן נדחתה כרוב של תישעה נגד שיבעה. אז ביקש היו"ר המהולל, אברהם שפירא, הצבעה חוזרת. הסברנו לו שזה נוגד את הנהל, הסכיר לי אחד מחברי-הוועדה, והרגיש: "בקשתו זו רק אימתה את חשדותינו, שמשוה כאן מיה".

חבריה-הוועדה, שדיברו עימי על הנושא, העלו השערות שאולי הפעיל קולאס, מי שהיה עוזרו של שר-התעשייה גרעון פת, את קשריו עם מעבידיו-שעבר. אולי הוא הצליח להתכונן אפילו כשרה-היום העמוס של יגאל (כהן-אורגד), עקץ חברה-הוועדה.

כאן מגיע תורי לתרום לפיענוח התעלומה: בשבת, לפני ארבעה שבועות, שאל אותי קולאס טלפונת: "איפה אורגד? אני צריך אותו רחוק". כצהרי יום הראשון, למחרת, כשהייתי עם צלם העולם הזה במישרו של קולאס בתל-אביב, קישרו אותי עם אורגד, ולפני שהעביר לי קולאס את השפופרת, הוא אמר לאורגד כמה מישפטים, שחבל שלא יתנה לי הרשות לצטטם. לאחר שהסתיימה השיחה, הוא פלט לעברי: "אה, תסם, חבד שלי ביקש ממני משהו..."

תהרגו אותי אם זה קשור. כאשר לאורגד: "אני הייתי מסדר את זה גם אילו לא הפנייה של קולאס. אמרתי לו פשוט שיחכה בסבלנות", הוא הסכיר לי.

רוצה להיות שר!

כותרת זו כבר הופיעה במרום: זה לא שאני חוזרת על עצמי, אלא שיש עליה קופצים רבים. הפעם מרובר בסגנון-השר מיכאל דקל: בלילה-השבת התקיימה בביתו של דקל התכנסות ספונטנית-מאורגנת להפליא, בת 30 אנשים לערך. בעלי-הבית הודיע לאורחיו על כוונתו הנחרצת להיות שר בממשלה הבאה. השמועות על הקיצוץ המתחייב בתיקים המגיעים לחרות מההסכמים רוגמת ההסכם עם אגודת-ישראל, שלא לדבר על התיקים המגיעים למערך אם תקום ממשלת-אחדות-לאומית, פשוט לא הגיעו לאוזניו. דקל, איש-שלומו של יצחק שמיר, הודיע לכל הנוכחים ש"יצחק הבטיח לי" על הצהרה זו חזר טלפונת באוזני המצלצלים, שהריחו "אקשן". בהרות טוענים שרונני מילוא, איש-שלומו השני של שמיר, לא התלהב (בלשון המעטה) מהזיאה-לקרב של דקל.

טרמפים

באחד מלילות השבוע החולף, בשעה 2200, עמד אדם מיואש בעליה לקסטל, לצד מכוניתו המקולקלת, וניסה (ללא הצלחה) לעצור טרמפ לביתו בראשון. אדם זה לא היה אלא אורי פורת, מנכ"ל רשות-השידור, שלרשותו עומדת רנו ישנה. מצבו של פורת אינו משקף חסודחלילה, את מצבם של שאר הבכירים ברשות-השידור: יושבי-ראש הרשות מיכה יגון השיג, מיד עם כניסתו לתפקידו, את המילה האחרונה בשוק המכניות — פיזו 505. העורך ליושבי-ראש, נחמן רון, נוסע אף הוא בפזו 505 חדישה, גם טוביה סער, מנהלה הבילתי-מורגש של הטלוויזיה, אינו מסתפק בפחות. מה באשר למנהל הרדיו, גרעון לביארי? יוסף לפיד, מנכ"ל הקודם של הרשות, גילה צניעות מפתיעה לפני סיום תפקידו, והעביר את מכוניתו ללביארי. לעצמו (ובעיקר — ליורשו) הוא הותיר רנו ישנה, ובכך מילכד אותו: פורת, התובע השכם והערב צימצומים בהוצאות רשות-השידור. אינו יכול, כמובן, שלא לתת דוגמה, ולרכוש לעצמו מכונית חדשה. כך מצא עצמו, בשעה לילית, עוצר טרמפים. לתשומת-ליבם של הנוהגים בכביש ירושלים-ראשון-לציון?

פגישה רחופה

צעדי-הגובה, דובר אף על החרמה, בינתיים יושרו ההרורים: מיכאל קרפלין, עורך מבט, התקבל לשיחה רחופה בארבע עיניים (חלקה התנהל כשש, בנוכחות דוברת-האוצר, אריאל אלר רבדל) אצל שרה-האוצר. כראי לציון, בהקשר לזאת, שרה-האוצר לא מצא פנאי עד עצם היום הזה לפגוש את נציגה הרשמי של רשות-השידור, אורי פורת, שביקש במשך חמישה שבועות פגישה עימו — ולא נענה. את השיחה אירגנה רבדל, מועמדתו של קרפלין לכתבת במבט לכשתסיים את תפקידה באוצר. המועמדות, כנראה, לא תצא לפור, על, מכיוון שהיא מעוררת התנגדות רבה בקרב העובדים העיתונאיים בטלוויזיה, לנתיבות על-ידי הנהלת רשות-השידור.

רבדל

שתי עיניים משש

שבועיים, בהתקפה חריפה על הכתב הכלכלי של הטלוויזיה, בעיקבות ההופעה היו בכניין הטלוויזיה דיבורים על הצורך לשקול

תעלומה

זה שסגן שרה-האוצר, חיים קאופמן, מן, מנהל חשבון ממושב עם תנור-בה — זה לא חרש. קאופמן גם הבטיח בהזדמנויות שונות ש-תנובה זו רק ההתחלה — יש שמות נוספים בתור..."

18.84 פורסם בעיתונות ש-גני תונים, שפורסמו אתמול על-ידי אגף-התקציבים במישרד-האוצר, עומדים בסתירה מוחלטת לטענותיו של סגן שרה-האוצר, חיים קאופמן, שהאשים את תנובה בקבלת תשלומי-ייתר בסך 6.5 מיליארד שקל, במיסגרת ההת-שבנות בין תנובה והממשלה לקב-לת סובסידיות לענף-החלב... כך עולה ממיסמך פנימי. המיסמך המדובר הגיע לידי, הוא תמוה מאוד: ללא סימוכין, או זיהוי של המישרד שדאג להפיץ אותו. המיסמך מציג דאג להפיץ אותו. "תשובה למכתב סגן-שרה-האוצר". תשובה אמורה להגיע לשאל-כיתוב, ממקורה שלפנינו, קרא סגן-השר קאופמן את התשובה, המיוערת אליו, בעיתונות. את המיסמך עצמו זכה לראות רק אחרי שביקש מהעיתונאי,

אני היחי שם! תתאפרי! תתלבשי יפה!

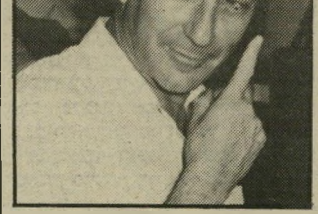
בצהרי היום הרביעי נכנסו לפתע לחדרו היום של סגן שרה-האוצר, חיים קאופמן, שני פרצופים מוכרים, בלויית מזכירתו של שר-האוצר, יגאל בהן-אורגד. אחד מהם, הסתבר, היה יצחק ולבר, המנהיג את המורים במאבקם. כמה שניות לאחר מכן הם סולקו משם על-ידי מזכירת-השר המבוהלת. קאופמן עצמו ירד לישיבה בתל-אביב, ולא היה לו שמץ של מושג על תרומתו — חדרו — למאבקי המורים.

אטיאט, התמלא המיסדרון במצלי-מות-טלוויזיה, צלמים, מקלטים, כתבי עיתונות וצלמי סטילס. בחדר-ההמתנה, הסמוך לחדרו של אורגד, הושבה ה"טרויקה" — כך כונתה השלישייה המובילה של נציגות המורים — התראינה והצטלמה. המורים לא הופתעו, כמוני, מחגיגת התקשורת: "כשאת באה לפגוש את אורגד — תתאפרי, תתלבשי יפה! תמיד יש לך צ'אנס למצוא כאן טלוויזיה..." יעץ לי אחד מקודקודי ה"טרויקה".

1830 נגמרה הישיבה המתמי-שכת. אחד מנציגי המורים פרץ החוצה וצעק: "יש שבתה! אני באתי במגמה למנוע את השבתה, ואילו עכשיו — אחרי השיחה איתו (עם אורגד) — אני עומד על-כך שתהיה שבתה!"

או החלה המסיבה האמיתית — מסיבת-עיתונאים. אורגד, שלא נראה סובל במיוחד, הודיע לי שהתקשורת לא הוזמנה, אלא, "באה על דעת עצמה".

"מה זאת אומרת", הגיב בפליאה איש צוות-הטלוויזיה, "הרוכרת של אורגד הזמינה אותנו..."

קאופמן

מי זה "אני"?

שהוכר את קיומו, לשלוח את המיסך אל מישרדו. מדוע הוצרך קאופמן להיעזר בשירותי העיתונות? מכיוון שלא ניתן להצביע על כותב-המיסמך, גם לאחר עיון מדוקדק בו, המיכתב, שכאילו יצא מאגף-התקציבים, מסתיים בשר-רה, "תוך הכרה בחשיבות הנושא, אני יורא ונושא זה בא על סיפוקו כטיפול שניתן לדו"ח המבקר". הוא פשוט אינו תחום: מיהו "אני" המסתורי, ה"רואה נושא זה כבא על סיפוקו" בסמכותיות כה רבה? באגף התקציבים, מכחי-שים כל קשר למיסמך. באוצר רוי-חתי, לעומת זאת, סברה, שה"אני" האנונימי ששרר רווקא לגוף חיצוני לאוצר, כמו, למשל — מועצת-החלב, ומשם הושלל המיסמך לעיתונות.

במדינה

(המשך מעמוד 7)

ובקריאות-שימחה מהנוכחים, יהודים וערבים. אך הניצחון היה זמני ומפוקפק ביותר.

עוד באתו הלילה התחיל גל-מעץ צרים המוני בכפר הגדול שבזוארי-ערה. הם נמשכו בימים שאחרי-כן, ובעיקר בלילות. הם עוד יימשכו. כך הבטיחו במישרדה.

ביום הרביעי שעבר, כאשר באו גודרי השוטרים להגן על זכותו של מאיר כהנא להיכנס לאוס-אליפחם ולשאת שם את דיבריה-השיטנה נגד האורחים הערביים, התנהגו השוטרים באיפוק רב. מי שלדגע נסחף ורצה לנהוג בערכים כמו שרגילים במיש-טרה, רוסן מייר על-ידי המפקדים בשטח. השוטרים לא יכלו באתו היום לנהוג אחרת. נוכחותם של מאות יהודים, ובעיקר של 11 חברי-כנסת (במיוחד חברי-הכנסת של המערך,

שוטרים באוס-אליפחם

כלבים ונשק

השייכים לקונסוס), גרמה לאיפוק רב.

גם נוכחותם של העיתונאים הרבים, ובעיקר של הצלמים, היוותה מעין חומת-מגן לערבים. היה מיקרה אחד בלבד שבו נעצר כחור ערבי, שנחשד על-ידי השוטרים כמי שידה בהם אבנים. הם באו לעצור אותו, איכרדו לרצח את עשתונותיהם, התחילו לצעוק עליו וכמעט השתמשו באלות שביריהם. כשאחד מהם העיר את תשומת-ליבם לנוכחות הצלמים במ-קום והם חזרו להתנהג כבני-תרבות והובילו את הכחור בשקט לניידת. זאת גם הסיבה לכך שאיש לא נהרג, למרות שהקרב בין השוטרים לבני-הכפר היה חם.

הקרבות הסתיימו באתו היום בשקט השוטרים הסתלקו מן הכפר, כשבידיהם עצור אחד בלבד, וגם אותו, כך הבטיח קצין במקום, ישחררו בערב אחרי חקירה קצרה ובערבות עצמית. חברי-הכנסת, והיהודים הרבים שבאו להזדהות, עזבו גם הם את אוס-אליפחם והחלו, כביכול, בא על מקומם בשלום.

מפחדים ילדים. אך לא כך התפתחו הדברים. השלום היה זמני ביותר. בעוד שמאיר כהנא הגועז עושה את דרכו לארצות-הברית, כדי לנאום שם את נאומיה-השיטנה שלו ולהתפאר במעשיו, חזרו כוחות-הביטחון (שוט-רים ומישרד-הגבול) לאוס-אליפחם, לנקום את נקמתם.

מאז היום הרביעי שעבר מטילה המישרדה אימה בכפר הערבי, השוט-רים באים בלילה, מלווים בכלברי-גישושה. הם פורצים לבתי התושבים, כשהם נושאים נשק, מפחדים את הילדים ומחפשים חשודים בידידי אבנים.

19 יום ג' נעצרו 23 איש. מעצרים של 19 מהם הוארך ב-15 יום, והיד עוד נטויה.

תושבי אוס-אליפחם מספרים כי הכפר מלא בשוטרי מישרד-הגבול (המשך בעמוד 17)